

Sygn. akt I CSK 2350/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa M. F.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rodziny i Polityki Społecznej
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt XXVII Ca 2054/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 9 marca 2021 r. w sprawie z powództwa M. F. przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rodziny i Polityki Społecznej zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej o zapłatę należy podnieść co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej

instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżąca wskazała, że oczywistej zasadności skargi upatruje w fakcie rażącego naruszenia przez sądy obu instancji przepisu art. 417¹ § 1 i § 4 k.c., przez błędne przyjęcie, że pogląd Trybunału Konstytucyjnego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z 5 grudnia 2013 r., K 27/13, że „sam wyrok Trybunału nie tworzy ani roszczeń o wypłatę utraconych korzyści za okres po 30 czerwca 2013 r., ani nie doje podstaw do ubiegania się o nowe świadczenie pielęgnacyjne lub specjalne zasiłek opiekuńczy, które przewiduje obowiązująca ustawa o świadczeniach

rodzinnych” oraz w wyroku z 21 października 2014 r., K 38/13, że „skutkiem wejścia w życie wyroku nie jest wykreowanie prawa do żądania świadczenia dla opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych, jeżeli niepełnosprawność podopiecznych nie powstała w okresie dzieciństwa” ma charakter prawotwórczy i wyłącza stosowanie art. 417¹ § 1 i § 4 k.c., podczas gdy prawidłowa interpretacja tych przepisów prowadzi do wniosku, iż te uzasadnienia nie stanowią prawa i nie mogą być przeszkodą dochodzenia roszczeń na podstawie ww. art. (417¹ § 1 i § 4 k.c.). Ponadto oczywistej zasadności skargi upatrywała w przyjęciu, że powodem braku prawa do świadczenia pielęgnacyjnego po stronie powódki nie były zaniechania ustawodawcze, lecz brak wniosku osoby uprawnionej oraz w błędnym rozumieniu powołanych wyżej wyroków Trybunału Konstytucyjnego.

Skarżąca nie zawarła w treści skargi kasacyjnej uzasadnienia prawnego, które wykazywałoby, że wyrok jest rażąco niezgodny z obowiązującymi przepisami prawa. W sprawie sporne były kwestie z zakresu prawa materialnego. Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena prawna roszczenia powódki, nie daje podstaw do przyjęcia, że dokonana wykładnia prawa materialnego jest oczywiście sprzeczna z podstawowymi zasadami wykładni i logicznego rozumowania, a także z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Sam fakt wykładni z natury rzeczy cechuje subiektywizm. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera wyводу prawnego wykazującego kwalifikowaną postać naruszenia prawa widoczną *prima facie* - powodującą konieczność przyjęcia skargi do rozpoznania. Skarżąca ograniczyła się jedynie do własnej polemiki z treścią uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, co nie pozwala przyjąć, że zachodzi przypadek oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

[as]

